

Sygn. akt VI U 2559/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2018 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 24 sierpnia 2016 r., znak: (...)

w sprawie: A. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej A. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia 31 lipca 2021r.,
- 2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz ubezpieczonej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,
- 3) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginalne właściwy podpis.

Sygn. akt VIU 2559/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. P. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy do 31 lipca 2016 roku i złożyła wniosek z 22 czerwca 2016 roku o rentę na dalszy okres. Zaskarżoną decyzją z 24 sierpnia 2016 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty, od czego ubezpieczona złożyła odwołanie, domagając się przeprowadzenia stosownego postępowania dowodowego, powołując się na swój stan zdrowia, który jej zdaniem uzasadniał przyznanie prawa do renty na dalszy okres. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej z 10 sierpnia 2016 roku, która orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Sąd Okręgowy w toku postępowania dowodowego ustalił, co następuje: lekarz orzecznik w swoim orzeczeniu z 20 lipca 2016 roku, w stosunku do ubezpieczonej, która zatrudniona była jako sprzedawca - magazynier orzekł, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 lipca 2021 roku. Na skutek zarzutu wadliwości orzeczenia, komisja lekarska

orzeczeniem z 10 sierpnia 2016 roku stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. W związku z powyższym Sąd Okręgowy w celu zbadania stanu zdrowia ubezpieczonej musiał powołać dowód z opinii biegłych. W opinii z 5 lipca 2017 roku I zespół biegłych, to chirurg ortopeda i neurolog stwierdzili, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Ubezpieczona zgłosiła do tej opinii zastrzeżenia i dlatego Sąd Okręgowy postanowieniem z 22 sierpnia 2017 roku dopuścił dowód z II zespołu biegłych w składzie: ortopeda, urolog i specjalista medycyny pracy. I tak urolog w swojej opinii stwierdził, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 lipca 2021 roku. Pogląd ten podzielił także biegły ortopeda, który w swojej opinii z 26 lutego 2018 roku stwierdził, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy częściowo właśnie do 31 lipca 2021 roku i podsumowująca pracę tego zespołu opinia biegłego z zakresu medycyny pracy z 25 kwietnia 2018 roku stwierdzała, że występuje u ubezpieczonej niezdolność do pracy od daty ustania renty, która była przyznana na okres do 31 lipca 2016 roku, czyli od 1 sierpnia 2016 do 31 lipca 2021 roku. Wszyscy biegli z II zespołu stwierdzili, że podstawą wydania przez nich opinii była ta sama dokumentacja, którą dysponował organ rentowy. Sąd uznał opinię biegłych II zespołu za miarodajną do oceny stanu zdrowia ubezpieczonej, bowiem organ rentowy z tą opinią się zgodził i wniósł o zmianę decyzji i przyznanie ubezpieczonej prawa do renty na okres wskazany w opinii biegłych, a co więcej, to przecież już lekarz orzecznik ZUS-u w swoim orzeczeniu z 20 lipca 2016 roku stwierdził tą częściową niezdolność do pracy dokładnie do tego momentu, który również wskazali biegli. W związku z powyższym Sąd uznał, że jest to miarodajna ocena stanu zdrowia ubezpieczonej, dalsze prowadzenie postępowania dowodowego nie jest wskazane. Zresztą biegli są specjalistami z tych dziedzin medycyny, co do których schorzenia występują u ubezpieczonej i sposób zarówno uzasadnienia i argumentacja zawarta w opiniach, zdaniem Sądu Okręgowego, zasługiwała na podzielenie. Skoro występuje u ubezpieczonej i jest to niesporne między stronami częściowa niezdolność do pracy, Sąd Okręgowy uznał, że zostały spełnione w sprawie przesłanki określone w art. 57 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w postaci tej spornej przesłanki istnienia niezdolności do pracy. Definicję tej częściowej niezdolności do pracy zawierają przepisy Ustawy, a mianowicie artykuł 12 Ustawy emerytalnej. W związku z powyższym, na podstawie tych przepisów Ustawy emerytalnej, Sąd na podstawie artykułu 477 ze znaczką 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego zmienił zaskarżoną decyzję orzekając, jak w punkcie 1 wyroku. Ponieważ biegli wydawali opinie na podstawie tych samych dokumentów medycznych, którymi dysponował organ rentowy, Sąd na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy o emeryturach i rentach z FUS orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, co skutkować będzie po uprawomocnieniu się tego wyroku przyznaniem tego świadczenia ze splatą wraz z odsetkami. Konsekwencją wygranego

procesu było zasądzenie na rzecz ubezpieczonej od organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego, na podstawie artykułu 98 kpc i przepisów Rozporządzenia z 22 października 2015 zmienionego następnie w kwocie 360 złotych.